

V podvečer dorážíme i my do Coles Bay, kupujeme mapu a kempujeme v Caravan Parku, kde je v ceně ubytování i použití pračky, což se nám náramně hodí. Bohužel prší a tak platíme za sušičku. Jelikož nám počasí dnes nepřeje, kuchtíme večeri a děláme si alespoň útulno ve stanu s vínkem nad dopisováním deníku.

Ráno se úzkostně díváme k obloze, která je zahalena do mlhavého oparu. Předpověď ale hlásí změnu počasí, takže s kuropěním vyrážíme na dvoudenní procházku směrem na Cooks Beach, kde přespíme v kempu zdarma a druhý den půjdeme zpět. Počasí je ve shodě s předpovědí. Hlásili, že bude FINE a po chvilce je opravdu FAJN. Slunce začíná pražit a když po úvodním poměrně nudném úseku přicházíme na Hazards Beach, jsme uchvázeni krásou této pláže a svlažujeme rozpalené nohy v oceánu.

Sbíráme nádherné mušle, kterých tu moře vyplavilo spoustu na čáru přílivu. Nejhezčí našla Lenka, ale musel jsem z ní vyoperovat majitele, který byl krásně pruhovaný, stejně jako jeho příbytek. Až doma jsme zjistili, že se jedná o druh homolice, který je jedovatý a má na svědomí i smrt člověka. Pomalu jdeme pískem a kocháme se sluncem prohrátou pláží, kde jsme téměř sami. Po úseku vedoucím lesem se vynosujeme na Cooks Beach, která je ještě idyltější. Nejsou zde vyplavené řasy a když se jdeme vykoupat, jsme na dvoukilometrové pláži jen my a k úplné pohodě, která by nám zamotala hlavu a podlomila kolena schází jen tři stupně, o které by mohla být voda teplejší. V kempu potkáváme Karu, se kterou jsme jeli jetty přes Lake St Clair. Zveme jí na káfičko a obdivujeme její vyprávění, jak cestuje sama po světě. Není jediná, koho jsme potkali, že cestuje takto sám. Trochu nad tím vrtíme hlavou. My asi jsme typ lidí, kteří potřebují mít někoho po ruce, aby mohli říct: podívej, támhle, a támhle a támhle, no není to nádhera...? Ale ve skrytu duše jí zároveň závidíme její samostatnost a možnosti cestovat – s kandaským pasem má všude dveře otevřené.

Večer nám obloha hraje zajímavé divadlo. Několik vrstev mraků se žene do zálivu a přitom nechávají obdélníkové okno pro zapadající slunko, které své narudlé paprsky posílá k nám. Představení je zakončeno lehkou sprchou, která nám bubnuje o stan k usínání.

Ráno chceme doplnit vodu, ale všimli jsme si, že v ní plavou takoví malí červíci. Jsou dost podobní zárodkům našich komárů. Od kolemjdoucího se dovídáme, že nejsme daleko od pravdy – jde o malé moskyty. Prý jejich přítomnost ve vodě dokazuje její čistotu a nemáme se tedy čeho obávat. Protože nám stejně nic jiného nezbývalo, rádi jsme této teorii uvěřili a vodu si nabrali.

Zpět vyrážíme stejnou cestou až na Hazards Beach a zhruba v polovině, v místech, kde se vyhříval velký albatros, uhýbáme doprava nízkou buší a stezka nás dovede až na Wineglass Beach. Přestože jsme unaveni vedrem a chůzí, pohled na tuto pohádkovou pláž nás uchvacuje. Má naprosto pravidelný tvar číše na víno, písek je zářivě bílý a barva vody hraje celou škálou modré až po zelenou. Kýčovitě a zároveň přenádherně. Jelikož je ale neděle, musíme si odmyslet povalující se skupinky lidí. Začínáme být pěkně zhyčkaní. Nějak jsme si zvykli být na pláži sami.

Přes krásnou, ale potem zaplacenou vyhlídku v sedle Hazards Mnt. se vracíme na parkoviště a po obědě jdeme na tříhodinový výstup na Mt Amos – jeden z vrcholků Hazards. Už samotný výstup přes žulové balvany je zážitek. Lodičky na moři se

Výstup na Mt. Amos

Wineglass bay

zmenšují a vy začnete rozlišovat hloubku vody podle její barvy a vítr čeří hladinu a vytváří roztočivé obrazce. Lence se trasa moc líbí, jako vždy, když jde spíše o lezení než o chůzi.

Na vrcholku se nám otvírá dokonalý výhled, který nám vyrazil dech a na chvíli jsme ztratili řeč. Pohled na Wineglass Bay, okolní hory a severní část poloostrova stoprocentně stojí za to. Když jsme dost vynadívání a fotky máme hotové, pomalým sestupem se vracíme zpět. Je to jedno z míst, odkud musím Lenku tahat násilím. Kochala by se donekonečna. Myslím, že si v ten moment asi uvědomuje, jak je daleko od domova a perspektiva, že se sem v blízké době podívá znovu, je mizivá. Tak už to ale chodí.

Jak by řekli Australani :
It's time to move on...

Přestože jsme unavení chůzí a sluncem, popojíždíme autem dále. Ale pouze 20 km na

Friendly Beaches, které jsou stále součástí parku v jeho severní části. Zde nacházíme super kemp zdarma hned u pláže s privátním přístupem k vodě do vlastního zálivu, plácek na stan, místo na auto a luxus dovršuje kadibudka a odpadkový koš.

Hned vyndávám své rybářské náčiní, ale Lenča začíná vařit věcu bez toho, že by čekala, jak dopadnu. Ani se jí nedivím. Jako obvykle končím bez úlovku. Tentokrát se mi hned v příboji po prvním nahození omotávají gigantické řasy háček a já pak s nimi dlouho zápasím, abych ho alespoň zachránil. Veveříme ohřátou konzervu.

Druhý den se rozhodujeme opět navštívit internet. Navštěvujeme nejdříve Online Access Centre v Bichenu v budově místní školny, ale nic se nedaří odeslat. Správce se nám omlouvá a přestože jsme si přečetli veškerou poštu, nechce po nás ani dolar. Znovu se zkusíme připojit v informačním středisku v St Helen, kde je to s připojením podobné (ale za 5 AUD). Nakonec nás zachraňuje Centre Link, který není všude, ale je vždy zdarma, a konečně bez problémů odesíláme emaily svým přátelům a rodinám.

Dojíždíme na Humbug Point, ten se nachází v Conservation Area, ale nic moc zajímavého tam k vidění není, kromě dalšího úžasného tábořiště zdarma u pláže a koupání hezky chráněného před vlnami za útesem. Potřetí zkusím své rybářské štěstí,

ale zase nic. Asi se nad tím budu muset zamyslet. Na pláž se za námi přišel podívat pelikán, ale toho si k večeri opravdu nedáme.

Mt William National Park, 30. 1. 2001 – 31. 1. 2001

Tento park, který byl původně zřízen na ochranu tehdy vzácného druhu klokana Forester Kangaroo, zabírá téměř 14 000 hektarů převážně rovinaté krajiny porostlé lesem různých druhů eukalyptů, bílého tea-tree, máty černé, banksií a přesličníku a dalších rostlin. V jižní části parku se nalézá maják Eddystone Point Lighthouse, který je postaven z místní žuly na 45 metrů vysokém srázu a sám je 35 metrů vysoký. Nabízí krásné výhledy na Bay of Fires, kde lze zaplatit nemalý obnos a nechat se vést průvodcem po čtyři dny divočinou, nebo jít sám po značené trase.

Přes Gardens vyrážíme k Eddystone Point, ale cesta ubíhá velmi pomalu a je překvapivě řídičsky i navigačně náročná. Po asfaltu jsme jeli asi deset kilometrů, zbytek ze tříhodinové jízdy pak po gravel road proměnlivé kvality. Dvakrát jsem myslel, že je zle, že jsem už něco musel na podvozku urvat, ale vždy to dobře dopadlo. Nakonec jsme při tom všem bloudění ještě radši sjeli do Gladstonu, protože nám začal docházet benzín a teprve pak jsme zakempovali. Zase zdarma a zase na pláži.

Blízkost moře mi opět nedala klid a pustil jsem se do přípravy rybářského náčiní a tentokrát jsem byl rozhodnut nic nenechat náhodě.

Protože jsem již dříve zjistil, že moje příliš těžké olůvko stáhne návnadu na dno, kde po ní chňapne krab, stáhne pod písek tak, že není vidět. Rozhodl jsem se k němu připevnit klacík správného výtlačku, aby návnada zůstala nějaký kus nade dnem. Coby návnadu, zvolil jsem chléb vytvarovaný do kuličky a pro větší soudržnost a lepší připevnění k háčku jsem ho obalil nití. Toto vše, již připravené, jsem nechal na stole a šel si obléci dlouhý rukáv, protože začínalo být chladno. V tom přiskočil jeden z místních dost dotěrných klokanů, kteří se potloukali kolem našeho stanu, a zblajznul návnadu i s háčkem.

Tak tam stál, vlasec z huby – já koukám na něj, on na mě.

Pak začal přezvykovat. Samozřejmě, asi tak při třetím přezvýknutí se mu háček zabodl do tlamy. Po sekundovém strnutí vyrazil klokan zmateně obrovskými skoky pryč narážeje do stromů, vlasec, olůvko a kus dřeva vlají za ním.

Přiskočil jsem k vlasci a odřízl ho.

Přišel jsem tady o háček a olůvko. Klokan pravděpodobně zahynul bídnou smrtí, což je mi upřímně líto. Vám budiž útěchou, že je to zvíře totálně blbé a je jich tu spousta, jemu snad utrpení ulehčí skutečnost, že zachránil několik ryb. Možná.

K našim ztrátám ještě patří několik standardních drinků vína, které jsem vypil místo rybaření.

Po dlouhé době jsem pustil k řízení Lenku a odjeli jsme ráno právě včas před deštěm a dojeli až do Scottsdale, kde jsme našli kemp kus u silnice. Máme zde vybranou společnost – bydlí zde ve stanu jeden šílený cikán s několikabarevnou hlavou, špinavý, jak se sluší a patří, který si se svým kamarádem chladí piva v síťovce v míst-

ním jezírku. Tipujeme je na stálé obyvatele. Pak jsou tu tři Korejky, které si postavily stan, ale spí radši v sedě v autě a vedle jsou dva Němci, kteří po příjezdu vybalili láhev Chardonnay a teď si pravděpodobně užívají ve stanu.

Šli jsme do města, kde nás potěšil Centre Link a příjemná kavárna.

Druhý den opět za volantem sedí Lenka. Má za úkol dovést nás do šesté hodiny večerní do Devonportu, odkud nám vyplouvá loď Spirit of Tasmania. Nemáme to daleko a tak přemýšlíme, kde se všude ještě zastavíme. Před polednem navštěvujeme známou levandulovou farmu Bridestove. Z vlastní zkušenosti nemůžeme doporučit návštěvu této farmy den po konci sezóny. Je pravda, že se dnes první den nemusí platit vstupné (cca 6 AUD), ale zase veškerá levandule je sklizená a tak jsme ji měli možnost očichat pouze v předraženém obchůdku s dárkovými předměty, kde nám paní prodavačka také pustila dvanáctiminutové video „o levanduli“, což byl děs. Dodávali jsme to do konce jen ze slušnosti ale mysleli jsme, že těch dvanáct minut nikdy neskončí. Radši vyklízíme pozice.

O několik kilometrů dále nás ovšem zlákala jedna z odboček k vinohradu s prodejnou vín. Říkali jsme si, že by nákup přímo od zdroje nemusel být drahý. Když jsme si ovšem přečetli cenovky, iluze byla ta tam. Na otázku, co si přejeme, jsme tak byli nuceni odpovědět, že nic.

V tu chvíli se s námi dal do hovoru bosý chlapík, který na ruce držel mimino v dupáčkách a řekl, že nás rád pozve na ochutnávku. Děcko položil na zem a jali jsme se ochutnávat. Z chlapíka se vyklubal spisovatel a znalec vína. Nám nejvíc učarovalo Chardonnay 98. Miminu zase učarovaly moje tkaničky od bot a pořádně je ožušlalo. Nevím, kdo z nás dvou měl hlubší zážitek. Chlapík za nás zaplatil ochutnávku, zvedl batole z betonové podlahy a upřímně se zaradoval, jak je nádherně špinavý. Potom nakoupil pár luxusních vín a odjel za manželkou oslavit výročí. Idylka.

My jsme se rozloučili a už jsme spěchali do Launcestonu, kde jsme chtěli navštívit Penny World. Bohužel na hodinovou prohlídku za těžké peníze jsme již neměli dostatek času a tak jsme pokračovali do Devonportu.

Už z dálky vidíme naši loďku Spirit of Tasmania. Je nádherná, obrovská a štedrá. Překvapila nás večere ve stylu bohatého švédského stolu. Umíte si představit, co to pro nás bylo po měsíci kempování více či méně na konzervách, když se najednou před námi válely hromady jídla všech druhů. Po čtyřech chodech, kdy jsme si dopřáli i dortíky, kterým obvykle nehovíme, jsme jen pomalu usrkávali čaj a užívali si pocitu napaného břicha. Dnes už si můžeme přiznat, že takový nášup najednou pěkně v břiše bolí.

Odkulili jsme se na kajutu a protože nás přetížené žaludky nenechaly usnout, asi do půlnoci jsme si četli.

Při srovnání Devil Cat a Spirit of Tasmania jasně vítězí druhá z lodí. Plavba sice trvá déle, ale můžete se natáhnout na pravou a nefalšovanou postel. V ceně je i jídlo a na lodi najdete vše od kin, heren, restaurací až po bazén (tedy, ten nám slibovali, ale nikdo ho neviděl). Zejména plavba je mnohem mírnější, ostré nárazy katamaránu jsou zde vystřídány jen lehkým a pravidelným kolébáním.

Pěkně brzy nás vzbudili, abychom si mohli zopakovat švédský stůl, tentokrát se snídaňovou nabídkou. A pak už nás přivítalo Melbourne. Po malém bloudění jsme

našli super vybavený kemp v Coburgu, postavili stan, svlažili rozpálená těla z auta v bazénku a vydali se na velký nákup do Safeway, Coles a Liquor Landu. Také jsme nechali vyvolat pět vyfocených filmů a moc se na fotky těšíme. Když jsme se vrátili do kempu, znovu jsme se nechali zlákat bazénkem a v podvečer sedáme na MHD a jedeme do centra nakupovat dárky. Kromě jiného jsme si pořídili klobouky s jemnou sítkou, která slouží jako ochrana před mouchami a před moskyty (kteří nás již netrpělivě očekávají na dalekém severu) a kazetu do auta, abychom mohli něco poslouchat, když jsme mimo radiový signál. Vybrali jsme si nahrávku, kde dětské hvězdy Australské pop-music zpívají místní populární písně. Je to zajímavá kazeta a podle vyzrálých hlasů asi dvanáctiletých dětí vymýšlíme heslo „co Australian, to zpěvák“.

Po návratu do kempu jsme potřetí hupsli do bazénu a pak si na BBQ udělali flák masa k večeři. Je tu opravdu vedro! Teplota se přes den šplhá ke 40 °C a večer moc nepolevuje. Ve vnitrozemí je v těchto dnech prý kolem padesátky. Naši přátelé ze Sydney Peter a Jitka tamtudy právě projíždějí a z jejich vyprávění je nám horko. Nedovedeme si představit takové teploty přes den a už vůbec ne přes noc. V noci jim teplota neklesla pod čtyřicet.

Ráno se stavujeme vyzvednout fotografie. Bohužel nás čekalo velké zklamání. Kvalita námi pořízených fotografií je zcela nedostačující! Jsme velmi zklamáni. Obrázky ani zdaleka nezachycují krásu krajů, jež jsme navštívili. Jsou buď příliš kontrastní, či naopak rozostřené, o barevné věrnosti či vyváženosti nemluvě. Nu, příště se prostě budeme muset naučit fotit, než někam pojedeme. Jsme velmi smutní. Přesto nutno říci, že alespoň pár snímků je slušných. Bojíme se, že se nám něco stalo s foťákem. Příště dáme fotky vyvolat do značkového fotolabu a uvidíme.

Opuštíme Melbourne a jedeme po Great Ocean Road. Při výjezdu z města využíváme síť místních obchvatů a projíždíme několik mýtných, které nemáme zaplacené, protože zdejší systém dost dobře nechápeme. Následně jsme vytušili, že si zde každý musí zakoupit známku na auto, která se prodává kdesi ve městě. Naštěstí žádná pokuta nikdy nepřišla.

Za strašného vedra jedeme k Lorne a cestou podléháme vábení širých prázdných pláží podél silnice a osvěžujeme se koupelí v oceánu ideální teploty. Paráda. Great Ocean Road je dle našich měřítek okresní silnice a nijak extra zajímavá nám nepříjde nebýt toho, že lemuje oceán a jsou tu zajímavé pohledy na moře. Například jeden podivný chlapík se nám v Tasmánii chlubil, že si jí chce projít pěšky. Nevím, co je zajímavého na chůzi po asfaltu, ale kdo chce kam...

Za stále úporného horka kempujeme v Cumberland River Reserve Camp poblíž Lorne, vydáváme se na krátkou procházku podél řeky a pak se jen válíme na karmatkách a odpočíváme.

Kolem třetí hodiny ráno, kdy se tradičně společně budíme, abychom si došli na záchod, zjišťujeme, že Lenčiny drahé pohodlné módní sandály, jež byly včera jako obvykle zaparkovány společně s mými levnými smradlavými botami před stanem, už tam nejsou. Po delším hledání se vzdáváme a s tím, že „ráno je moudřejší večera“ doufáme, že je prostě v té tmě nevidíme.

S rozbrěskem si bohužel musíme pŕiznat, že tato naděje byla planá. Jdeme se podívat po kempu, zda je nenajdeme, ale kromě jedné cizí boty, která se válí na cestě, nenacházíme nic. Nicméně tato opuštěná bota pŕivedla Lenku na zajímavou myšlenku:

„Tak mě napadá, jestli to nemohlo udělat nějaké zvíře. Vypadá to, že to něco v noci dovádělo nejen s mojema botkama.“

„Nemyslíš, že zvíře by ukradlo jen jednu botu a ne celý pár?“

„Nezapomeň, že jsme v Austrálii a tady je možné úplně všechno.“

„No, myslím, že bychom to každopádně měli jít nahlásit na recepci. Třeba se něco dovíme.“

„Tak jo“ souhlasila Lenka

Recepčního nacházíme v ne pŕíliš komunikativní náladě a po té, co se mu svěřujeme s naším problémem, pomalu ani nehne brvou a prohlásí:

„No jóó, to lišky, ty je asi mají!“

„Kdo? Lišky?“ divím se. „No a co s tím?“

Na tuto otázku má pan recepční pŕekvapivě opěť pŕipravenou odpověď:

„Běžte se podívat pŕes silnici na pláž, nebo po turistický stezce do lesa. Oni žijou tady v lese nad kempem, vyhlížejí a v noci odtáhnou pryč z kempu vše, co není schované“

Na to jsme se ale reagovali celkem popuzeně:

„Proč jste nás ale na to neupozornil pŕedem? Vždyť to není zase taková sranda pŕijít o boty uprostřed cestování“

Ale on měl odpověď i na toto a ukazujíc pŕstem na nástěnku za našimi zády, kde je mezi tisíci jinými pŕipíchnutý malý hadr s poznámkou – „Chraňte svou obuv, bývá ukradena.“

Zkrátka kvalitní výstraha.

Odcházíme pěkně rozhození, zvláště Lenča je smutná, protože tomu mohla zabránit, kdyby se tenhle ignorant alespoň trochu snažil.

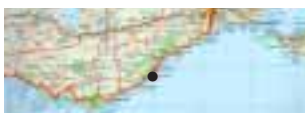
Přemýšlíme, jestli vůbec a kam půjdeme hledat. Pláž vylučujeme a vydáváme se tedy do lesa.

Začíná tedy „Hon na lišku“. Hra probíhá takto: liška odnese boty (obě) do lesa a schová je. My je pak máme najít. Úkol máme ulehčený drobnými indiciemi v nehezské podobě liščích bobků a vyšlapanými cestíčkami, které vedou do stráně za tábořištěm.

Po chvíli marného bloudění nacházíme první pár rozkousaných addidasek. To nám dodává odvalu, vyrážíme po stopě, tu po dvaceti minutách ztrácíme ale metodou opisování kruhů opěť nacházíme tenoučké pěšinky a asi po půl hodině, kdy jsem začal propadat pesimismu pŕicházíme k místu, které je totálně zamořené botami. Stovky rozkousaných bot, často v páru, se tu válí a místo lesa to tu připomíná skládku.

V tu chvíli se Lenčin vítězný pokřik nese údolím. Je to neuvěřitelné, ale oba sandály tu sedí nepoškozené u liščí nory pŕipravené na snídani.

Nyní teprve oceňujeme trénink ze Snowy River N. P., kde jsme se naučili ignorovat pavučiny a pavouky – bez toho by byla ztracená obuv nedosažitelná.

12 apoštolů

Referujeme na recepci své zážitky, ale naše návrhy na vylepšení informační cedule se shledávají s očividným nezájmem. Ať prý napíše cedulku jakou chce, nikdo ji nečte...

Přítom takhle muselo přijít o boty desítky lidí, jelikož v tom lese to vypadá spíš jako u Bati. Respektive u Rozkousanýho Bati. Protože se nacházíme v národním parku, nelze prý proti liškám zasáhnout, jsou chráněné. To nám přijde vpravdě paradoxní, protože jinde se snaží bojovat za obnovení původní fauny a flory a liška rozhodně původní není a přírodu huntuje víc než kdejaký turista.

Vydáváme se dál po Great Ocean Road a asi po hodince přijíždíme ke známým Dvanácti Apoštolům. Mnoho jsme od nich neočekávali, neb tento útvar je příliš známý a nechybí zde na jediné pohlednici. Možná i proto jsme příjemně překvapeni. Jejich rozměry jsou ohromující, barvy úchvatné. Rozhodně jsme rádi, že jsme se zde zastavili.

Oceán zde po staletí nahlodává pískovcové pobřeží, hloubí nespočetné jeskyně a zanechává stát osamocené věže z tvrdšího materiálu a staví mosty spojující tyto kosity s kontinentem. (Občas nějaký ten most spadne.)

Mnoho lodí, které za sebou měly dlouhou a nebezpečnou cestu z Anglie, ukončilo nedobrovolně svou pouť právě na tomto pobřeží. Nejznámější je Loch Ard, jejíž kotva je za odlivu vidět v písku.

Dále po cestě je podobných útvarů a ostrůvků vidět ještě mnoho a i ty stojí za to si prohlédnout, zejména Bay of Islands se nám líbil.

Mt Eccles National Park, 4. 2. 2001 – 5. 2. 2001

Tento malý park, který zahrnuje sopečnou oblast, která byla aktivní před 19 000 lety je známá pro početnou populaci koal. Pokud chcete spatřit koalou v přírodě a nemáte štěstí, zde je úspěch zaručen. V roce 1999 se tu koaly dokonce přemnožily a musely být hromadně odchyťovány a sterilizovány, aby si nezničily ekosystém. V té době jich tu bylo asi 9 000. Jinak je koala poměrně vzácná a potkat ji náhodou je opravdu štěstí. Dříve lov kvůli jejímu kožíšku, dnes dřevozpracovatelský průmysl a automobilový provoz neustále snižuje počet těchto roztomilých plyšáků. Koala nemusí pít, vše, co potřebuje k životu, získává z eukalyptových listů, jimiž se živí.

Park tvoří 3 krátery a jezero Surprise, které je vyplňuje. Pokud máte baterku, lze navštívit lávové jeskyně. Proud vytékající lávy při styku se vzduchem chladne, čímž se vytvoří krusta, pod kterou teče roztavená hornina. Když potom proud zeslábně, láva odteče a zůstane tunel, tedy lávová jeskyně.

Samotná Mt Eccles byla vytvořena při erupci před asi 15 000 lety a vulkanická aktivita zde skončila před 6 500 lety.

Po nákupu ve Warrnamboolu směřujeme k Mt Eccles N. P., kde kempujeme v krásném, i když zbytečně drahém (12 AUD) tábořišti. Odpočíváme a u vína se těšíme na zítřejší procházku.

Noční návštěvníci...

... a důvod naší návštěvy Mt Eccles N. P.: Koala.

